

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119013456
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119013456.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Ing. F. W., pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c) a písmeno d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 22. januára 2020, č. k. 15T/27/2019-124, na verejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Ing. F. W. zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 22. januára 2020, č. k. 15T/27/2019-124, bol obžalovaný Ing. F. W. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c) a písmeno d) Trestného zákona, ktoré mal spáchať na tom skutkovom základe, že si v presne nezistený čas na presne nezistenom mieste zadovážil a až do 15.00 hod. dňa 26.10.2018 na ceste II/502 pred obcou C. pri cintoríne „Hájiček“ neoprávnene prechovával igelitové vrečko s obsahom sušeného konope s celkovou hmotnosťou 99,52 gramu, s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,3% hmotnostných, obsahujúce 16.222 mg tetrahydrokanabinolu (THC), v hodnote na čiernom trhu omamných a psychotropných látok Slovenskej republiky v 4. kalendárnom štvrtroku 2018 nepresahujúcej 995,20 Eur, pričom tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok a rastliny rodu Cannabis sú zaradené podľa tohto zákona do I. skupiny omamných látok.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona, § 36 písmeno j), písmeno l), § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 odsek 1 a § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a zároveň obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorú mu podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona určil na 3 (tri) roky. Súčasne obžalovanému uložil podľa § 51 odsek 2 a § 51 odsek 3 písmeno b) a odsek 4 Trestného zákona v rámci probačného dohľadu nasledujúce obmedzenia a povinnosti: obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania návykových látok s výnimkou alkoholu, povinnosť spočívajúcu v príkaze oznamovať 1x za 3 kalendárne mesiace probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Trnava údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať a povinnosť spočívajúcu v príkaze dostavovať sa 1x za 3 kalendárne mesiace k probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Trnava s tým, že prvýkrát je povinný sa k nemu dostaviť do 2 (dvoch) pracovných dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku okresného súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac produkované dôkazy podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 odsek

12 Trestného poriadku dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru, že skutok sa stal a dopustil sa ho obžalovaný.

K výroku o vine okresný uviedol, že zásadnou otázkou v tomto prípade bolo, či boli drogy - marihuana zaistené zákonným spôsobom. V prejednávanom prípade nebolo sporné, že obžalovaný bol dňa 26. októbra 2018 zastavený a kontrolovaný príslušníkmi colnej správy, ktorí vykonávali kontrolu jeho vozidla podľa § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Colníci, ktorí vykonávali kontrolu v prípade obžalovaného boli svedkovia Bc. B. M. a Mgr. V. S., pričom vozidlo obžalovaného predpísaným spôsobom zastavil svedok Bc. M.. Okresný súd mal tiež preukázané, že svedok Bc. M. s balíčkom skutočne v služobnom vozidle Colnej správy za svedkom Bc. C. bol.

Výpovede obžalovaného a svedkov sa však líšili v tom, kto balíček z batohu obžalovaného vybral, pričom obžalovaný vypovedal, že to bol svedok Bc. M. a svedok Bc. C. vypovedal, že to bol obžalovaný. Svedok Bc. C. nezapieral, že s balíčkom za ním v služobnom vozidle bol svedok Bc. M., a preto okresný súd považoval jeho výpoveď za vierohodnú i v tom, že tento svedok videl, že balíček z batohu vybral práve obžalovaný a nie svedok Bc. M.. Navyše výpovede svedkov Bc. C. a Bc. M. sa zhodovali v tom, že obžalovaný sa pri kontrole správal podozrivo, keď svedok Bc. C. vypovedal, že batoh mal obžalovaný počas celej kontroly v rukách a svedok Bc. M. vypovedal, že obžalovaný si zobral batoh, ktorý si schovával za nohu, čo bolo svedkovi hneď podozrivé. V tomto smere nezrovnalosť výpovede svedka Bc. C., ktorý uvádzal, že obžalovaný mal po celý čas kontroly batoh v ruke, čo obžalovaný popieral, nepovažoval za podstatnú, pretože svedok Bc. C. mohol svoju pozornosť na výkon kontroly zamerať práve v čase, keď bol obžalovaný pri dverách spolujazdca a už mal v rukách batoh, a teda mohlo sa mu javiť, že s týmto batohom obžalovaný chodil okolo auta počas celej kontroly. Navyše to bol práve obžalovaný, ktorého výpoveď okresný súd hodnotil ako nevierohodnú, pretože obžalovaný nehovoril pravdu, keď vypovedal, že ho príslušníci PZ pri vydaní veci nepoučovali a že na mieste nič nepodpisoval, čo bolo vyvrátené zápisnicou o vydaní veci a výpoveďou svedka X., z ktorých vyplynulo, že obžalovaný pred vydaním veci poučený bol a táto zápisnica bola spísaná priamo na mieste kolegom svedka X. p. por. C. pri vydaní veci.

Ďalšou významnou skutočnosťou bolo, že podľa výpovede svedka Bc. M. to bol obžalovaný, ktorý pri kontrole povedal, že v balíčku má marihuanu, nakoľko colník sa pri výkone kontroly zameriava na odhalenie tovaru, ktorý unikol colnému dohľadu, alebo tovaru, pri ktorom je podozrenie, že unikol colnému dohľadu, a preto otázka na vodiča, čo má v batožine týkajúca sa predmetu, ktorý bol starostlivo zabalený v čiernom neprehľadnom sáčku nebola v rozpore s jeho oprávneniami. Významnou skutočnosťou podľa názoru okresného súdu bolo aj to, že obžalovaného nikto z príslušníkov colnej správy nenútil, aby im balíček s marihuanou vydal a nikto ho nenútil, aby odpovedal, čo mal v balíčku a obžalovaný to urobil sám.

Príslušníci colnej správy plastové vrečko s marihuanou obžalovanému neodňali a ani ho o jeho vydanie nežiadali, preto sa toto dostalo do ich dispozície zákonným spôsobom. Vykonaným dokazovaním zároveň bolo preukázané, že príslušníci colnej správy s obsahom plastového vrečka nemanipulovali, teda nezasahovali do jeho integrity narušením jeho obalu či obsahu a následne ho vrátili do dispozície obžalovaného, ktorý ho postupom podľa § 89 odsek 1 Trestného poriadku vydal príslušníkom OO PZ Trstín.

Okresný súd upriamil pozornosť na ustanovenie poslednej vety § 89 odsek 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak osoba vec nevydá, môže jej byť vec odňatá. V prejednávanom prípade bol obžalovaný poučený, že vec nie je povinný vydať, ak by si jej vydaním spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania. Avšak ak by aj takéto poučenie vo výzve na vydanie veci absentovalo, podľa názoru okresného súdu by to nemalo za následok nezákonné vydanie veci. Súd tiež pripomenul, že colníci jednak zacítili zápach marihuany a súčasne im obžalovaný uviedol, že to marihuana je. Domnievať sa preto, že by mu takéto vec nebola odňatá, ak by výzve nevyhovelo dobrovoľne, bolo preto v prejednávanom prípade viac ako naivné.

V danom prípade to bol obžalovaný, ktorý vedome a cielene porušil zákon, pričom pre súd jeho výpoveď o zámere použiť marihuanu na výrobu tinktúry nebola vierohodná a obžalovaný takýto zámer okrem vlastného tvrdenia ničím nepodložil. Pokiaľ sa k tomu pridá jeho vyjadrenie o užívaní marihuany a zámere túto použiť (hoci sám uvádzal, že len z časti) aj na aplikáciu, potom bola jeho návšteva v Novom Meste nad Váhom pre súd celkom zrejماً. Obžalovaný si do Nového Mesta nad Váhom išiel zadovážiť drogy. Či si ich zadovážil skutočne len pre seba, alebo je to v skutočnosti dealer nebolo pre posúdenie veci a právnu kvalifikáciu jeho konania podľa obžaloby podstatné z dvoch dôvodov. Tým prvým bolo množstvo a hodnota zadováženej marihuany na čiernom trhu a jej účinnej látky, z ktorého bolo zrejماً, že počet obvykle jednorazových dávok (pozn. ak by sme vychádzali z ustálenej rozhodovacej činnosti o jednej

dávke o hmotnosti 500 mg s účinnou látkou minimálne 10% hmotnostných) ďaleko prevyšuje množstvo, pri ktorom by konanie obžalovaného bolo možné podradiť pod skutkovú podstatu prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 odsek 1 alebo odsek 2 Trestného zákona a súčasne nejde o právnu kvalifikáciu aj podľa § 172 odsek 2 písmeno e) Trestného zákona. Tým druhým je skutočnosť, že predaj drog obžalovanému tretím osobám (či už takýto zámer mal alebo nie) nebol preukázaný.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, pretože nebol súdne trestaný a ani priestupkovo postihnutý, preto mu súd pri ukladaní trestu zohľadňoval pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písmena j) Trestného zákona. Obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne oľutoval, čo vyplynulo zo Zápisnice o výsluchu zadržaného podozrivého. Bola síce pravda, že obžalovaný pri výsluchu v procesnom postavení obvineného a ani na hlavnom pojednávaní svoju ľútosť nad spáchaným trestným činom neprejavil, avšak okresný súd bol toho názoru, že nepriznať obžalovanému pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písmena l) Trestného zákona, by bolo vo vzťahu k obžalovanému nespravodlivé, pretože obžalovaný tak zrejme neurobil pod vplyvom porady s obhajcom, ktorý obhajobu založil na nezákonnom odňatí veci. V prejednávanej veci však bolo nepochybné, že obžalovaný sa k zadováženiu a prechovávaniu drogy priznal a na hlavnom pojednávaní odoprel vypovedať idúc v línii obhajoby. Keďže vykonaným dokazovaním nebola preukázaná žiadna priťažujúca okolnosť, súd znížil hornú hranicu trestu odňatia slobody z 10 rokov na 7 rokov a 8 mesiacov. Okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého mu podmienene odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu, pričom určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky, ktorej dĺžku určil s prihliadnutím na osobu obžalovaného, ktorý priznal užívanie marihuany ako i s prihliadnutím na množstvo zadováženej a prechovávanej drogy. Obžalovanému uložil tiež primerané povinnosti a obmedzenia, pričom ich uloženie malo pôvod v tom, že obžalovaný priznal užívanie marihuany jednak v minulosti ako i zámer časť zo zadováženej marihuany užiť, preto mu súd v rámci uloženia probačného dohľadu uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze užívania návykových látok s výnimkou alkoholu. Pokiaľ ide o uloženie ďalších povinností, tieto sú spojené so zámerom súdu vytvoriť obžalovanému podmienky pre ďalšie riadne vedenie života, ktorým nevyhnutne patrí aj legálny zdroj príjmov.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásil obžalovaný po porade s obhajcom odvolanie čo do výroku o vine a treste a zároveň aj vo vzťahu ku konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca písomným podaním doručeným krajskému súdu 24. augusta 2020.

V odvolaní uviedol, že dôkaz, na základe ktorého mu bolo vznesené obvinenie a následne bol uznaný vinným rozsudkom, bol zabezpečený nezákonným spôsobom. Dôkaz bol zabezpečený vykonaním kontroly obsahu jeho batožiny po zastavení jeho vozidla príslušníkmi Colného úradu Trnava. Nešlo pritom o vizuálnu kontrolu batožiny a ani o kontrolu vykonanú použitím služobného psa, ale o jej otvorenie a prezretie obsahu, čo je postup neprípustný. Samotný súd v odôvodnení rozsudku nepovažoval za sporné to, že balíček s marihuanou mali v rukách príslušníci colnej správy a prišli s ním do služobného vozidla za svedkom Bc. W. C., teda už v tomto okamihu zabezpečili dôkaz pre účely trestného konania a mali ho vo faktickej moci. Cieľom colných orgánov v danej veci už za vyššie uvedenej situácie bolo to, aby zabezpečili dôkaz pre účely trestného konania, čím obchádzali ustanovenia Trestného poriadku (R 47/2013). Colníci z podozrivého správania sa obžalovaného a zápachu marihuany nadobudli presvedčenie, že obžalovaný mal v batožine drogu, napriek tomu nepostupovali ďalej podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ale pokračovali vo vykonávaní služobného zákroku, ktorým sledovali zabezpečenie dôkazu pre účely trestného konania, hoci neskôr vyhodnotili sami vlastný postup ako nesprávny (zrejme po porade so svedkom Bc. W. C.) a snažili sa drogu vrátiť do dispozičnej sféry obžalovanému. Colníci už v okamihu podozrenia, ktoré nadobudli, nevykonávali colnú kontrolu z hľadiska dodržiavania daňových predpisov, ale sledovali preverenie si svojho podozrenia, že bol spáchaný trestný čin, čím prekročili svoju právomoc a dôkaz pre trestné konanie tak bol zabezpečený v rozpore so zákonom. Nemožno v danej veci tvrdiť, že dôkaz bol zabezpečený vydaním veci obžalovaným príslušníkom polície podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku za situácie, keď aj súd dospel k záveru, že príslušníci colnej správy vzali vec obžalovanému a manipulovali s ňou. Do faktickej moci polície sa tak dôkaz nedostal zákonným spôsobom, ale len predstieraním zákonnosti vydania veci obžalovaným podľa Trestného poriadku, čo nie je možné akceptovať. To by sme museli prijať ako pravidlo postup, že ak príslušníci colnej správy získajú predmet pochádzajúci z trestnej činnosti do svojej moci, tak sú povinní ho vrátiť podozrivej osobe (inak by ho táto osoba nemohla vydať), čo je neprípustný výklad zákona. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava z 22. januára

2020, č. k. 15T/27/2019 podľa § 321 odsek 1 písmeno a), b), c), d), e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tak, že obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodí.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 4. marca 2020.

Za účelom prejednanía odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 25. augusta 2020. Na verejné zasadnutie sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry. Namiesto obhajcu obžalovaného sa dostavil substitút, no a obžalovaný požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti, čomu krajský súd vyhovel. Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedoplnil, lebo žiadne návrhy v tomto smere prednesené neboli.

V konečnom návrhu prokurátor žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a obhajoba sa pridržiavala písomného zdôvodneného odvolania a konečného návrhu v ňom uvedeného.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1, odsek 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 odsek 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Následne s poukazom na ust. § 317 odsek 1 Trestného poriadku krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o vine, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, krajský súd žiadne pochybenia nezistil. Zo spisového materiálu vyplýva, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie procesne správne a v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie, čo nakoniec obžalovaný v odvolaní ani nenamietal. Kľúčovou odvolacou námietkou obžalovaného je, že výrok o jeho vine je založený na dôkaz, ktorý nebol získaný zákonným spôsobom.

Týmto rozhodujúcim vecným dôkazom má byť resp. je igelitové vrečko s obsahom zelenej sušiny rastlinného pôvodu zaistené u obžalovaného, ktoré bolo predložené na znalecké skúmanie a bolo zistené, že ide o rastlinu konope s takým množstvom účinnej látky drogy, zaradenej do I. skupiny omamných látok, ako sa uvádza v napadnutom rozsudku.

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Je možné súhlasiť s obhajobou v tom smere, že iba získanie tohto vecného dôkazu zákonným spôsobom, a to prostriedkami dovolenými buď podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona, oprávňovalo použitie takého dôkazu v trestnom konaní v zmysle § 119

odsek 2 Trestného poriadku a jeho následné predloženie na znalecké skúmanie Kriminalistickému a expertíznemu ústavu Policajného zboru v Bratislave. Rovnako tým bola podmienená aj možnosť použitia výstupu z tohto skúmania v podobe znaleckého posudku ústavu ako zákonného dôkazu.

V konaní nebolo sporné, že colníci boli v zmysle ust. § 26 vtedy platného a účinného zákona NR SR o orgánoch štátnej správy v colníctve dávať pokyny na zastavenie osoby a dopravného prostriedku, vykonávať colnú kontrolu batožiny, dopravného prostriedku, jeho nákladu, prepravných a sprievodných listín a kontrolu z hľadiska dodržiavania daňových predpisov.

Zo služobného príkazu (v spise na č. I. 67) je nepochybné, že colníci v danom mieste a čase vykonávali práve vyššie uvedeného kontrolu, teda kontrolu zameranú na zastavovanie vozidiel v cestnej premávke za účelom kontroly prepravovaného tovaru (podliehajúceho SPD a CD). V rámci výkonu tejto činnosti zastavili náhodne vozidlo, ktoré viedol obžalovaný a podrobili ho kontrole. Dôležité je upriamiť pozornosť na to, že colníci nedisponovali vopred informáciou, že obžalovaný preváža vo vozidle akékoľvek zakázané látky, tobôž nie drogy. Nemali teda žiadne podozrenie na páchanie trestnej činnosti. Išlo o rutinnú kontrolu.

Pokiaľ colník v úvode takejto kontroly na podklade podozrivého (nervózneho) správania sa obžalovaného a silného zápachu marihuany šíriaceho sa z vozidla, čo bolo preukázané vykonaným dokazovaním, nadobudol podozrenie, že vo vozidle sa nachádza látka o ktorej usúdil, že môže byť drogou (podozrenie zo spáchania trestného činu) a podozrenie podporil obžalovaný vyjadrením, že ide o marihuanu, bolo povinnosťou colníka konať v smere spracovania tohto zistenia, nevyčkávať na začatie trestného stíhania.

Colník postupoval podľa § 22 odsek 1 (zaistenie veci) vtedy platného a účinného zákona NR SR č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov a igelitové vrečko, ktoré mu obžalovaný dobrovoľne vydal (dobrovoľnosť vydania nebola v konaní sporná), zaistil. Vykonaným dokazovaním bolo taktiež preukázané, že po porade s iným kolegom vyhodnotil colník doterajší postup ako nesprávny súc toho názoru, že sa primárne vyžaduje trestno-procesný postup, preto igelitové vrečko vrátil späť do dispozičnej sféry obžalovaného a následne oznámil hliadke OO PZ, ktorá sa medzičasom dostavila na miesto, že ide v danom prípade o podozrenie na drogovú trestnú činnosť. Policajti už následne postupovali v zmysle Trestného poriadku a vyzvali obžalovaného na vydanie veci podľa ust. § 89 odsek 1 Trestného poriadku, ktorej výzve on vyhovel a dobrovoľne (dobrovoľnosť vydania nebola v konaní sporná) im 26. októbra 2018 v čase o 15,03 hod. vydal igelitové vrečko s obsahom neznámej rastliny, sušiny nezisteného množstva. O tomto úkone trestného konania bola spísaná zápisnica (v spise na č. I. 60) tak, ako to predpokladá Trestný poriadok. Obžalovaný zápisnicu bez výhrad vlastnoručne podpísal. Tvrdenia obžalovaného, že ho policajti pred výzvou na vydanie veci riadne nepoučili, považoval aj krajský súd za vyvrátené vykonaným dokazovaním. Krajský súd zhodne s názorom okresného súdu zastáva názor, že ide o účelové tvrdenia obžalovaného produkované s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Ku kľúčovej odvolacej námietke obžalovaného, že nejde o dôkaz zabezpečený zákonným spôsobom - vydaním veci policajtovi, pokiaľ colníci už skôr (pred vydaním policajtovi) vec obžalovanému zaistili, manipulovali s ňou a následne ju vrátili obžalovanému, krajský súd uvádza, že zmätočný postup colníkov nič nemení na fakte, že pre účely samotného trestného konania bola vec zaistená v súlade s Trestným poriadkom, keďže k vydaniu veci došlo v čase 15,03 hod., teda až po začatí trestného stíhania, ktoré začalo obmedzením osobnej slobody obžalovaného v čase o 15,00 hod., ako vyplýva z uznesenia o začatí trestného stíhania a zápisní o zadržaní a obmedzení osobnej slobody, ako aj zápisnice o vydaní veci.

Pokiaľ obhajoba v odvolaní tvrdí, že primárnym cieľom colníkov bolo zabezpečiť dôkaz pre účely trestného konania obchádzaním ustanovení Trestného poriadku, k tomu krajský súd uvádza, že colníci nedisponovali vopred dostatočne určitou informáciou o konkrétnom trestnom čine, nakoľko droga bola zabalená v čiernom nepriehľadnom igelite, teda nebola voľným okom rozpoznateľná, čo je zrejmé z oboznámenej fotodokumentácie (v spise na č. l. 62 a nasl.).

Colníci preto mohli podľa názoru krajského súdu pokojne postupovať aj podľa pôvodne zvoleného postupu, teda igelitové vrečko pre nich neznámeho obsahu zaistiť podľa § 22 odsek 1 (zaistenie vecí) vtedy platného a účinného zákona o orgánoch štátnej správy v colníctve, na čo by nadväzoval postup podľa § 92 Trestného poriadku, ak by sa podozrenie potvrdilo. Tak či onak by sa igelitové vrečko dostalo do dispozície orgánov činných v trestnom konaní.

Rozhodujúce v tomto smere z pohľadu krajského súdu je to, že colníci pri manipulácii so zaisteným igelitovým vrečkom nenarušili jeho celistvosť, teda nemanipulovali s jeho obsahom, čo nakoniec v konaní obžalovaný nikdy ani netvrdil. V priebehu trestného konania tak neboli žiadne pochybnosti o tom, že z hľadiska obsahu išlo stále o jedno a to isté igelitové vrečko.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je krajský súd toho názoru, že uvedený vecný dôkaz - igelitové vrečko s obsahom neznámej rastliny, sušiny nezisteného množstva - bol získaný v súlade so zákonom - dobrovoľným vydaním veci obžalovaným podľa § 89 odsek 1 Trestného poriadku tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 2 vety prvej Trestného poriadku, ergo mohlo byť ako dôkaz použité v trestnom konaní. To platí rovnako aj pre dôkaz procesne naň nadväzujúci v podobe znaleckého posudku KEÚ PZ. Samotné výsledky znaleckého skúmania obhajoba nenamietala.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, ani táto nebola obhajobou namietaná. Vo vzťahu k nej krajský súd konštatuje, že zodpovedá stavu veci a zákonu a v podrobnostiach odkazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

Keďže krajský súd na podklade odvolania podaného v prospech obžalovaného výrok o vine nezrušil, bol v zmysle ust. § 317 odsek 2 Trestného poriadku povinný preskúmať v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste, ktorý má vo výroku o vine svoj podklad.

Výrok o treste ako taký nebol zo strany obžalovaného osobitným spôsobom v odvolaní napadnutý resp. uloženému trestu neboli vytkané konkrétne nesprávnosti, preto sa zamerail krajský súd pri prieskume tohto výroku na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukládanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie,

pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že okresný súd nielenže vykonal ohľadom výroku o treste dostatočné dokazovanie, ale aj správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu a svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol v napadnutom rozsudku.

Krajský súd považuje zistenia, ktoré bral okresný súd do úvahy pri určení druhu trestu a jeho výmery, vrátane zohľadnenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, za správne, ktoré potom okresný súd relevantným spôsobom aj vyhodnotil.

Obžalovanému okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 3 roky s uložením primeraných povinností a obmedzení je trestom zákonným z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby a tiež je trestom spravodlivým a primeraným. Ani krajský súd nepochybuje o tom, že takto uložený trest v sebe obsahuje prvky individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej trestnej veci krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.